

Láthatatlan terhek – miért tűnnek a nők idegesnek?

Gyakran éri a nőket az a vád, hogy görcsösek, rigidek, fölöslegesen és állandóan izgulnak valamin, esetleg kényszeresek. Néha még önmagukra is mondják ezeket. Gyakran ők a szigorúbb szülők is, miközben apa tud „jófej” lenni, nem idegeskedik annyit – „laza”. Természetesen ezeket az állításokat, és az egész írást általánosságban, átlagban kell érteni.

A „vád” természetesen igaz. Ennek sok összetevője van – köztük biológiai, idegrendszeri, azaz adottság-jellegűek is –, de most a legfontosabbat szeretném tárgyalni: gyakorlatilag a gátfutás idejét hasonlítjuk össze az azonos távú síkfutásával.

Tekintsünk egy helyzetet, amikor egy család strandra tervez menni másnap. A nő végiggondolja, hogy fog-e majd fürdeni, be kell-e mennie a gyerekkel a medencébe, mit fog felvenni és mivel, kell-e borotválkoznia, gyantáznia, sminkelnie – mindezt azokból a szempontokból is, hogy kikkel van esély találkozni, fog-e esni, fújni, meddig maradnak, mennek-e utána valahová, mi van mosásban. Mivel tipikusan a gyereket illető kérdések is – mint ahogyan a közös, családi részletproblémák nagy része – a feleség térfelére esnek, kitalálja, hogy mire fognak feküdni/ülni, lesz-e fapad, bérelhető ágy vagy csak fű. Lehet, hogy a férje is megtenné ezeket, de sokszor elég az, ha ebben nem lehetünk elég biztosak („múltkor is volt, hogy kifelejtette”), ezért inkább megcsináljuk. További kérdések: mit fog enni a gyerek, megeszi-e a hekket, és mit fogunk mi enni – éppen fogyódom, nem eszem szénhidrátot, nem eszem húst, csak délután eszem. Szóljak-e Editéknek, hogy jönnék-e, vagy legalább a gyerekük, elmegyünk érte kocsival, olyan jól eljátszanak a mieinkkel. A sor sokáig folytatható. Esetleg már aznap estig részben össze is készül, nem csak gondolatban, hanem fizikailag is: naptej, csomag törülköző, törülközők, gyereknek úszószemüveg stb.

Mindeközben a férj – ez kicsit karikatúraszerű lesz, de igaz – fejében gyakran csak érintődik a másnapi strandolás. Valamiféle gazdaságos figyelmi munka tud zajlani ilyenkor: reggel bedobom a fürdőnadrágot meg a papucsot, törülközőt, mint mindenki más is a családból, pénztárca mindig van, valamit majd eszünk – hiszen ez egy strand, nyilván van büfé, persze vihetünk is valamit. De az sem baj, ha nem. Persze, elugorhatunk Edit gyerekéért is. Az lesz, amit szeretnél, drágám, nem kell izgulni, elvégre nyaralunk. És foglalkozik tovább azzal, gondolatban vagy a valóságban, amit éppen csinált, mielőtt a kérdéssel – miszerint „ugye tudod, hogy holnap reggel indulunk a strandra?” – megzavarták („persze, hogy tudom”): tehát a munkahelyi dolgaival, a bicikli megjavításával, közéletéről olvasgatással vagy pihen – elvégre szombat van.

Összegezve tehát, van itt egy komoly aránytalanság az elvégzett figyelmi munka mennyiségét illetően – és persze ugyanez igaz gyakorlatilag minden közös program esetén. Ez hatással van a flexibilitásra is, hiszen az egyik oldalon már hatalmas a befektetett munka mennyisége, a másikon meg nem. Képzeljük el, ha például még ezek után reggel megkérdezi a férj: „Mit szólnál hozzá, ha inkább lemennénk anyámék telkére?” A feleség arcán természetes módon fog átsuhanni egy sötétebb felhő, a férfi pedig értetlenkedhet, hogy ennek meg mi baja (már megint); nem mindegy-e, hogy hol töltjük el a napot? Különben is, csak kérdeztem...

